

VILÁGIMANAP 2023

„Hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről”

Országismertetéshez információk

Földrajzi elhelyezkedés, éghajlat és környezet

Tajvan egy körülbelül 36 000 négyzetkilométeres szigetország, amely a Csendes-óceán nyugati régiójában, valamint a kelet- és délkelet-ázsiai szigetívek közepén található. A fő szigettől és számos tengeri szigettől áll, beleértve a Penghu-szigeteket, Kinmen-szigeteket, a Matsu-szigeteket és több mint 100 más szigetet beleértve az aprócska szigetet: Skerry-t.

A fő sziget Japán és a Fülöp-szigetek között helyezkedik el, déli felén a Rák térítő halad át. Északról délre halad, igazodva az Eurázsiai-lemez és a Fülöp-tengeri lemez konvergens határához. A fő sziget terepének kétharmada hegyi erdő. Tajvan legmagasabb hegye - Yu Shan (más néven Jade-hegy) - megközelíti a 4,000 métert, és Északkelet-Ázsia legmagasabb csúcsa. A sziget terepének nyugati harmada síkságokból, medencékből, dombokból és fennsíkokból áll, és több mint 20 millió embernek ad otthont. A főváros – Tajpej városa – Tajvan északi részén fekszik, míg más nagyobb városok a nyugati parton találhatóak. Ami a tömegközlekedést illeti, a vasutak, a nagysebességű vasutak és az autópályák kényelmesen összekötik a városi és vidéki területeket, és a tömeges gyorsforgalmi rendszerek (MRT) tovább bővülnek a nagyobb városokban. Az egyedülálló földrajzi jellemzők és a kényelmes közlekedési hálózat lehetővé teszi a tajvani emberek számára, hogy könnyen eljussanak akár a hegyekhez, erdei kirándulásra, akár az óceán partjaihoz. Mindenhová elérhetnek egy-két órai utazással.

Tajvanon kilenc nemzeti park található. Közülük a Taroko Nemzeti Park vonzza a legtöbb turistát csodálatos szurdokjaival. A Dél-Penghu Tengeri Nemzeti Park és a Dongsha Atoll Nemzeti Park pedig őrzi az értékes tengerparton és a vízben rejlő kincseket.

A Tűzgyűrűben való elhelyezkedése miatt Tajvan és a környező szigetek évente körülbelül 1,000 érzékelhető földrengést tapasztalnak. Szerencsére ritkán vezetnek súlyos katasztrófákhoz. Az elmúlt évszázadban mindössze 12 földrengés érte el a Richter-skála 6,2-es magnitúdóját. Egy jelentős,

7,3-as erősségű földrengés történt 1999. szeptember 21-én Közép-Tajvanon (más néven 921-es földrengés), és a közelmúlt történelmének legkatasztrofálisabb földrengése volt, több mint 13 000 áldozattal és eltűnt emberrel. Azóta a kormány a vészhelyzeti riasztásokra, a földrengés-katasztrófa-megelőzéssel kapcsolatos képzésre, az épületek szeizmikus specifikációira, valamint a talaj- és vízvédelemre összpontosított, hogy a tajvani emberek együtt élhessenek a természettel. Miközben károkat okoztak, a tajvani földrengések egy értékes földalatti erőforrást is létrehoztak, nevezetesen a geotermikus fűtésű talajvizet. A különböző ásványi anyagokat tartalmazó meleg és hideg források megtalálhatók az ország egész területén, még a folyókban és az óceánokban is.

Tajvan ott fekszik, ahol a trópusi monszun és a szubtrópusi monszun találkozik. A hőmérséklet nyáron, májustól októberig elérheti a 38 Celsius fokot. A tájfunok bőséges csapadékot hoznak, de a túlfejltség miatt bizonyos hegyvidéki területeken gyakran előfordulnak sárcsuszamlások, amelyek nagy pusztítást okoznak. Télen, decembertől februárig az ország általában hajlamos az aszályokra, míg a hőmérséklet akár 10 Celsius fok alá is csökkenhet. Az éghajlat a síkvidéktől a magas hegyekig különböző: a szubtrópusi zónától, a mérsékelt övezeten át a hegyvidéki időjárásig. Az éves átlaghőmérséklet azonban minden évben emelkedik a globális felmelegedés miatt.

A sziget egyedülálló földrajzi és éghajlati viszonyai az állat- és növényfajok sokféleségét eredményezték. A különböző fafajták eloszlása, a nagylevelűektől a tűlevelűig, szintén a különböző éghajlati viszonyokon alapul. Az erdők több mint 250 000 fajnak adnak otthont, amelyek a világ összes fajának 3,8% -át teszik ki. Ezenkívül Tajvanon magas az őshonos fajok aránya, az emlősök 64% -a és a madárfajok 13% -a. Például Tajvanon él a fekete medve s, a serow (kecskeféle), leopárd macska s, Formosan barbets (madár), Tajvani kék fácán a Mikado fácán és a Tajvani kék szarka, tajvani lazac, Tajvan szélesfarkú fecskefarkú lepke ...,

Nép, emberek

Körülbelül 23,6 millió lakosával Tajvan sűrűn lakott, többnemzetiségű ország, lakosságának többségét a Ming- és Qing-dinasztiák idején Kínából érkező bevándorlók leszármazottjai alkotják.

A bevándorlók beáramlása előtt Tajvan az ausztronéz nép otthona volt. Az ausztronéz népet, akik legalább 6,000 éve élnek a szigeten, általában két csoportba sorolják - a síksági őslakosokat és

a hivatalosan elismert őslakosokat.¹² A gyarmatosítás miatt az eredetileg Észak- és Nyugat-Tajvanon lakó síksági őslakosok az évek során asszimilálódtak. Bár az elmúlt három évtizedben sok erőfeszítést tettek a síksági őslakosok nyelvének és kultúrájának újjáélesztésére, nehéznek bizonyult visszaszerezni azt, ami már elveszett. A 16 hivatalosan elismert őslakos csoportba, amelyek még mindig őrzik nyelvüket és kultúrájukat, körülbelül 570,000 ember tartozik, vagyis a teljes lakosság 2%-a. A legnagyobb őslakos csoport, körülbelül 220,000 emberrel, az Amis törzs, míg a rendkívül kis létszámú, 356 fős népesség rendelkező Kananavu a legkisebb. Csakúgy, mint a síksági őslakos csoportok, a hivatalosan elismert őslakos csoportok is kétségbeesetten törekszenek nyelvük és kultúrájuk megőrzésére.

A 17. században a Nagy Qing Birodalom délkeleti partvidékéről ide vándorolt Minnan és a Hakka népcsoportok alkotják Tajvan lakosságának többségét. De a második világháború után is vándoroltak be, egész Kína területéről emberek.

Az 1990-es évek óta, a családi struktúrák változása miatt, sok tajvani férfi úgy döntött, hogy más országokból származó nőket vesz feleségül. Ezek a nők – többnyire délkelet-ázsiai országokból – házasság révén vándoroltak be Tajvanra, és a bevándorlók egy másik jelentős csoportját alkotják. A statisztikák szerint az új bevándorlók száma 2020-ban körülbelül 560 000 volt.

Az, hogy Tajvan a bevándorlók társadalma tükröződik a nyelvében is. A 16 hivatalosan elismert bennszülött nyelvvel, a hokkiennel, a hakkával és a kínai bevándorlók leszármazottjai által használt más dialektusokkal, valamint a más országokból érkező új bevándorlók által beszélt anyanyelvekkel együtt Tajvan lényegében többnyelvű társadalom. A mandarin, amelynek használatát a kormány az 1946-ban kezdődő "Nemzeti Nyelvi Mozgalom" révén kényszerítette ki, a leggyakrabban használt nyelv. A több mint 40 éve tartó Nemzeti Nyelvi Mozgalom megtiltotta más nyelvek és dialektusok használatát az iskolákban, és a mandarint tette a fő nyelvvé nyilvános alkalmakkor és a médiában. A mozgalom jelentősen akadályozta a különböző etnikai csoportok által használt többi nyelv öröklődését.

Bár a múltban voltak összecsapások a különböző etnikai csoportok között Tajvanon, a több mint egy évszázada tartó társadalmi változások és az etnikumok közötti házasságok eredményeként, az emberek fokozatosan kölcsönös megértésre és tiszteletre tettek szert egymás iránt. Összességében

¹ A IA síkság őslakos csoportjai Tajvanon: Kavalan, Ketagalan, Taokas, Pazeh, Papora, Babuza, Hoanya, Siraya és Makatau.

² A list az 16 hivatalosan elismert őslakos csoportok: Pinuyumayan, Amis/Pangcah, Atayal, Saisiyat, Bunun, Tsou, Thao, Paiwan, Rukai, Tao, Kavalan, Truku, Sakizaya, Sediq, Hla'alua és Kananavu. Pontosabban, Kavalan egyike azon kevés síksági őslakos etnikai csoportoknak, amelyek még mindig léteznek, és az egyetlen, amelyet a tajvani kormány hivatalosan elismer.

mind az őslakos csoportok, mind a bevándorlók leszármazottjai, akik különböző időpontokban jöttek a szigetre, nagy előrelépést tettek tajvani identitásuk szempontjából.

Történelem

A kelet-tajvani ősi romok körülbelül 50 000 évvel ezelőtti keltezésűek. Bizonyítják, hogy e földön ősidők óta vannak emberi tevékenységek. A Tajvanon talált legkorábbi emberi fosszília a Tso-chen Mané, amely körülbelül 20 000 évvel ezelőtt keletkezett. Különböző korokból származó ősi romokat fedeztek fel az egész országban, ami arra utal, hogy a tajvani ősök már régen megvetették a lábukat a szigeten. A 16. században egy portugál kereskedelmi hajó hajózott az akkori erdővel borított sziget mellett. Az izgalomtól a hajó tengerészei felkiáltottak: "Ilha Formosa", ami gyönyörű szigetet jelent. A mai napig Formosa továbbra is a sziget lakóinak kedvenc neve. Számos gyönyörű vers, dal, festmény és egyéb műalkotás népszerű témájává vált.

A kereskedelem a 17. század felfedezőinek nyomában indult meg. Mivel Tajvan előnyös helyen volt a tengeri kereskedelem számára, a hollandok 1624-ben megvetették a lábukat Tajvan déli részén. Röviddel ezután a spanyolok elfoglalták Észak-Tajvant. A két ország a kereskedelemben és a gyarmatosításban versengett egymással. Miután a hollandok elűzték a spanyolokat, Tajvant használták nemzetközi kereskedelmük elosztóközpontjaként, rizst, cukrot, szarvasbőrt és fűszereket exportálva Kelet-Ázsia különböző régióiba.

Ezt követően a Ming-dinasztiához hűséges Cheng Cheng-Kung - más néven Koxinga - 1662-ben elűzte a hollandokat a Nagy Ming Birodalomból. Ő és leszármazottjai megalapították a Tungning Királyságot Tajvanon. A Koxinga család tajvani rezsimje valamivel több mint két évtizedig tartott, mielőtt a Nagy Qing Birodalom átvette a szigetet.

1895-ben a Qing Birodalom átengedte Tajvant Japánnak a Shimonoseki Szerződés alapján. Ekkor kezdődött a japán uralom 50 éves időszaka. A japánok kezdeményezték Tajvan modernizációját az infrastruktúrán keresztül: víz-, villamosenergia-, közút- és vasúttrendszerek felállításával. Bevezették a nyugati oktatást is Tajvanon. Ennek eredményeként a tajvaniak életkörülményei és életminősége jelentősen javult. Mivel azonban a japán kormány a nemzeti asszimilációt fogadta el gyarmatosítási politikájaként, az asszimilációnak ellenálló tajvaniakat diszkrimináltak, és sok szempontból tisztességtelen bánásmódban részesültek. Ennek ellenére a katolikus egyház és a presbiteriánus egyház folytathatta szolgálatát. Ugyanakkor a japán állampolgárok bevándorlásával más keresztény

felekezetek, például a japán keresztény egyház, a japán anglikán egyház, a methodista episzkopális egyház és az Üdvhadsereg is megkezdtek szolgálatukat Tajvanon.

A japánokat 1945 nyarán legyőzték. Így gyakorlatilag nem csupán a második világháború ért véget, de a japánok uralma is Tajvanon. Ezt követően Tajvant a Kínai Köztársaság kormányának ("ROC") adminisztratív ellenőrzése alá helyezték a szövetséges erők nevében. A kulturális különbségek és a hatalmon lévő kormány szélsőséges politikai és gazdasági politikája miatt a tajvani társadalom konfliktusba és zavargásokba került, ami aztán az 1947. február 28-i incidenshez vezetett, ahol a helyi tajvaniak összecsaptak a ROC tisztviselőivel és katonai személyzetével. Maga az incidens és az azt követő tisztogatás több mint 20 000 tajvani elit jogtalan letartóztatását és a kormányzat részéről való kivégzésüket eredményezte. A széttört családok és az azt követő tekintélyelvű uralom megcsönkította az emberek szívét és lelkét.

Csang Kaj-sek, a kínai nacionalista párt (Kuomintang vagy KMT néven ismert) és a ROC kormány vezetője elvesztette a kínai polgárháborút a Kínai Kommunista Párttal szemben, és 1949-ben Tajvanra menekült, több mint 1 millió kínai állampolgárral. A háború utáni depresszió és a bevándorlók beáramlása nyugtalanságot okozott a tajvani társadalomban. Válaszul a Csang (Kaj-sek) - rezsim statáriumot vezetett be, amely mintegy 38 évig tartott. Ez idő alatt a nemzetközi segítséggel, beleértve az Egyesült Államok pénzügyi támogatását, az Egészségügyi Világszervezet orvosi segítségét és a Világbank hiteleit, a kifinomult gazdasági infrastrukturális tervek végrehajtásával Tajvan gazdasága fokozatosan virágzott, és helyet szerzett a "négy ázsiai tigris" között. Ezekért a gazdasági eredményekért cserébe azonban Tajvan feláldozta polgári szabadságát, demokráciáját, emberi jogait és a környezetvédelmet.

1949 és 1971 között a világ azt szemlélhette, hogy két kormány folytatott diplomáciai versenyt azért, hogy legitimitást szerezzen. A Kínai Kommunista Párt által alapított *Kínai Népköztársaság* ("KNK") kormánya tényleges ellenőrzést gyakorolt Kína felett, míg a Kínai Köztársaság kormánya irányította és irányította Tajvant. 1971-ben azonban az Egyesült Nemzetek Szervezete hivatalosan elismerte a Kínai Népköztársaságot, mint "Kína egyetlen legitim képviselőjét az Egyesült Nemzetek Szervezetében". Ennek az elismerésnek köszönhetően a ROC kormánya elvesztette helyét az Egyesült Nemzetek Szervezetében. Azóta a ROC kormányt nem hivatalosan tajvani kormánynak nevezik. A tajvani kormány ENSZ-ből való kizárása után Csang önkényes diplomáciai stratégiákat hajtott végre, amelyek miatt Tajvan számos diplomáciai szövetségesét veszítette el. Az évek során Tajvan megmaradt szövetségeseinek többsége megszakította diplomáciai kapcsolatait Tajvannal, miután engedett a KNK nyomásának, és kapcsolatokat épített ki vele, így Tajvan nemzetközileg árva

lett. 2021-re, a világon már csak 15 nemzet tart fenn diplomáciai kapcsolatot a tajvani kormánnyal. A nehéz nemzetközi helyzet ellenére Tajvan továbbra is számos országgal tart fenn gazdasági, kereskedelmi kapcsolatot, baráti viszonyt folytat a nem kormányzati szervezetekkel és civil szervezetekkel, abban a reményben, hogy így az egyenlőség és a kölcsönös előnyök elvein alapuló nemzetközi kapcsolatokat alakíthat ki. Tajvaniak megítélése szerint azonban Kína gyakran indokolatlan mértékben aláássa országuk nemzetközi érvényesülését, és minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy kizárja Tajvant a nemzetközi szervezetekből, és korlátozza Tajvan részvételét a nemzetközi életben. Ez valóban sérti Tajvan és népe jogait és érdekeit.

Politika

Tajvan évekig tartó statárium alatt Csang számos korlátozást vezetett be, beleértve a szólásszabadságot és gondolatszabadságot érvényesítő politikai pártok és újságok betiltását. Tömeges megfigyeléseket is végeztek az embereken, amely jogtalan bíraskodáshoz és válogatás nélküli letartóztatásokhoz vezetett. A fehér terror időszakában a kormány korlátozta a szabadság, a demokrácia és az emberi jogok kibontakozását. Az 1960-as években sokan, akik nem voltak a KMT párt tagjai, folyóiratok kiadásával és "illegális" politikai pártok alapításával fejezték ki ellenállásukat az önkényuralommal szemben, valamint kifejezték a szabadság és a demokrácia iránti vágyukat. Az 1970-es években a Tajvani Presbiteriánus Egyház (PCT) három nyilatkozatot adott ki Tajvan politikai helyzetével kapcsolatban. E három nyilatkozat aláírói mind készen álltak végrendeletükre, arra számítva, hogy tetteik miatt életüket veszítik. A KMT-ellenes aktivisták félelem nélküli erőfeszítései révén, hogy harcoljanak a szabadságért, a demokráciáért és az emberi jogokért, a tajvani kormány végül 1987-ben feloldotta a statáriumot, és a valódi szabadság és demokrácia felé haladt.

Egy 1991-es alkotmánymódosítás végül véget vetett a KMT illegitim önkényuralmának. 1996-ban Tajvan megtartotta első elnökválasztását Lee Teng-hui részvételével, aki Tajvanon született és nőtt fel, és ő lett az első megválasztott elnök. 2000-ben, miután a legnagyobb ellenzéki párt – a Demokratikus Progresszív Párt (DPP) – elnökjelöltje megnyerte a választásokat, Tajvan figyelemmel kísérhette az első békés politikai hatalomátadást, amely tovább érlelte Tajvan demokráciáját. Ennek a választásnak az eredményei a KMT-t is ellenzéki párttá tették, több mint 50 évnyi rezsim után. 2016-ban Tsai Ing-went, a DPP női jelöltjét választották elnöknek. Tajvan első női elnökeként a nők szerepvállalásáért kezdett dolgozni, miközben remélte, hogy elnöki sikereit nem csupán az fogja jellemezni, hogy ő az első női vezető. Tsai elnök adminisztrációja 2020-as sikeres újraválasztásával

kivívta az emberek jóváhagyását. A COVID-19 világvjárvány közepette nagy sikerrel vezette csapatát a vírus elleni küzdelemben, és orvosi eszközöket adományozott számos rászoruló országnak.

A tajvani demokrácia fejlődésének kulcsa az emberek aktív részvétele. 1979-ben a KMT-ellenes aktivisták - szabadságot, demokráciát, valamint a politikai pártok tilalmának és statáriumának feloldását követelő - akciói sajnos erőszakos elnyomáshoz, tömeges letartóztatásokhoz vezettek. A Kaohsiung-incidensként ismert esemény felhívta az emberek figyelmét a politikai részvétel fontosságára. 1990-ben a Wild Lily diákmozgalom - az első diákmozgalom a KMT-rezsim alatt -, amely a kormány átfogó reformját követelte, Tajvan fokozatos átalakuláshoz vezetett, és elindulhatott a demokratizálódás folyamata. Azóta az emberek, az igazságtalan politikai döntések ellen, olyan társadalmi mozgalmakon keresztül léptek fel, mint pl. az őslakosok névhelyesbítési és földtulajdonlási mozgalma, a munkásmozgalom, a nemek közötti egyenlőségi mozgalom, a környezetvédelmi mozgalom és az azonos neműek házasságának legalizálása. 2004-ben Tajvan megtartotta első népszavazását. 2014-ben több bátor főiskolai hallgató és civil szervezet foglalta el a törvényhozás üléstermét, tiltakozva a kormány azon kísérlete ellen, hogy kereskedelmi megállapodást írjon alá Kínával, amely sértené Tajvan szuverenitását. A fiatalabb generációnak a közügyekkel kapcsolatos aggodalmi és megmozdulásai az elmúlt években Tajvan demokratikus fejlődésének döntő erejévé váltak. A 2020-ban megtörtént „visszahívásos” polgármester-választás arra is emlékeztette a hatalmon lévöket, hogy a nép az állam igazi ura, és joguk van eltávolítani a pozíciójukra alkalmatlan kormányzókat.

A civil csoportok támogatásával a kormány egyre inkább az alapvető emberi jogokra összpontosított, beleértve a szabadsághoz való jogot, a szólásszabadságot, a politikában való részvétel szabadságát, a nemek közötti egyenlőséget, a vallásszabadságot, az őslakosok jogait, a házassági egyenlőséget és a bírói igazságszolgáltatást. Legutóbb a kormány olyan speciális ügynökségeket hozott létre, mint az Átmeneti Igazságügyi Bizottság és a Nemzeti Emberi Jogi Bizottság, hogy megvédjék az emberi jogokat, eltávolítsák az önkényuralom szimbólumait, mementóként megőrizték az önkényuralom történelmi helyszíneit és helyreállítsák a történelmi igazságokat, abban a reményben, hogy megbékélést hoznak létre a tajvani társadalomban.

Gazdaság

A szolgáltatóipar rendelkezik Tajvan munkaerejének legnagyobb részével. 2020-ban Tajvan GDP-je meghaladta a 6 69 0 milliárd dollárt, az egy főre jutó átlagos jövedelem pedig 24,471 dollár volt. Tajvan pénzneme az új tajvani dollár. Energia- és nyersanyagellátásának mintegy 90%-a a tömeges

importra támaszkodik, míg az elektromos berendezések, alkatrészek az elsődleges exporttermékei. A csúcstechnológiai iparágak közé tartoznak az olyan alapvető technológiák, mint a félvezetők, az integrált áramkörök, az internet és a mesterséges intelligencia. Tajvant a gazdaságok agglomerációjának tekintik, hét elsődleges ipari parkkal az egész országban. Mezőgazdasági termékei főként virágokból, gyümölcsökből, biogazdálkodásból és egyéb minőségi mezőgazdasági termékekből állnak. Tajvan munkaereje nagymértékben támaszkodik a migráns munkavállalókra, akik főként délkelet-ázsiai országokból, például Thaiföldről és Indonéziából érkeznek, és hozzájárulnak a gyártáshoz, a tengeri halászatához és a háztartási iparhoz. Gazdasági fellendülésének első éveiben Tajvan figyelmen kívül hagyta a környezetvédelem fontosságát, mivel az ipari gyárak miatt kiirtották az erdőterületeket, és szennyezett levegőt és vízzel tisztították a környezetet. Tajvan a gazdasági fejlődése során foglalkozni kezdett a természeti környezet kiaknázásának problémájával és az ipari szennyezéssel. Ezért a tajvani társadalom azóta elkötelezte magát az újrahasznosítás mellett, a második legmagasabb újrahasznosítási aránnyal a világon. Átlagosan minden tajvani egyén naponta 0,4 kiló (kevesebb, mint 1 font) szemetet termel, ami lényegesen alacsonyabb, mint a napi 1,2 kilós (több mint 2,5 font) globális átlag.

Vallások

Mivel a bevándorlók társadalma, amelynek alkotmánya védi a vallásszabadsághoz való alapvető emberi jogokat, a vallás sokszínűsége Tajvanon a második helyen áll a világon, és vallásszabadsága Belgiummal és Hollandiával osztozik az első helyen. A népszerű népi vallások mellett a tajvaniak különböző vallásokat is gyakorolnak³, mint például a buddhizmus (19,9%), a taoizmus (16,6%), a protestantizmus (5%), a katolicizmus (1,5%), az iszlám (0,2%), valamint néhányan zsidók ill. görög ortodox felekezet tagjai. Bár vallás szempontjából sokszínű az ország, mégis kevés konfliktussal, harmóniában élnek együtt az emberek. Tajvan különböző vallási csoportjainak közös jellemzője, hogy részt vesznek a közjóért való munkálkodásban: mint például a szegények segítése, a katasztrófaelhárítás, a szociális jóléti intézmények létrehozása, valamint iskolák, orvosi létesítmények, árvaházak és időotthonok építése. Míg a kereszténység kisebbségi vallás Tajvanon, szociális jóléti minisztériumain keresztül számos marginalizált csoportról gondoskodott, beleértve a nehéz helyzetben

³ A Pew Research Center Religion and Public Life Project által 2014-ben közzétett jelentés szerint Tajvan a második csak Szingapúrba a vallás sokszínűségi indexében. A vallásszabadságra való hivatkozás a Humanists International 2018-as gondolatszabadságról szóló jelentésén alapul.

lévő nőket, a hajléktalanokat, a migráns munkavállalókat és a halászokat. Egy olyan vallás esetében, amely a teljes népességnek csupán a 6,5%-át teszi ki, a tajvani kereszténység létszámához képest jelentős mértékben hozzájárult a társadalmi fejlődéshez, az oktatáshoz és az orvosi ellátáshoz a közelmúlt történelmében.

Sokan olyan vallási rituálék közt élnek, amelyek ötvözik a taoizmust, a konfucianizmust és a különböző népi vallásokat. A naptárban felsorolt vallási évszakoknak megfelelően hódolnak szokásoknak, és a nyugalom érdekében betartanak bizonyos rituálékat, amikor olyan fontos eseményekről van szó, mint a házasság, a csecsemők elnevezése, a költözés vagy az utazás. Ezenkívül az áldási rituálék szintén fontos erők, amelyek összehozzák az embereket. Például az éves Matsu (a tenger istennője) zarándoklat, amely több mint egymillió hívőt vonz, és a Szellemfesztivál, amely által az elhunytak szellemét tisztelik, sok ember spirituális életének lényeges eleme.

Másrészt az őslakosok és az új bevándorlók vallása különbözik a tajvani lakosság megszokott vallásától. A kereszténységgel való első találkozásuk előtt az őslakosok már létrehozták saját hitrendszerüket. Az olyan rituálék, mint az esőkészítés, a prófétálás és a gyógyítás, mind szorosan kapcsolódtak a mindennapi élethez, és olyan emberek vezették a szertartásokat, mint a papok vagy a varázslók. Az 1960-as években azonban az őslakosok hamar áttértek a kereszténységre, az úgynevezett 20. századi csodára. Azóta a kereszténység az őslakosok elsődleges vallásává vált. Lakosságának több mint 60%-a lett keresztény. Ami az új bevándorlókat illeti, sokan közülük ragaszkodnak az iszlámhoz. Nemcsak a mindennapi életben élnek a Korán szabálya szerint, hanem az elmúlt években a ramadánt is ünnepelték.

A kereszténységet először a holland és a spanyol megszállás alatt vezették be Tajvanra. A spanyolok katolikus templomokat építettek Észak-Tajvanon, míg a hollandok délen a protestáns (református) egyházzal ismertették meg az ott élőket. Úgy tartják, hogy akkoriban 5,000-6,000 keresztény volt Tajvan déli részén. Lefordították a Bibliát, az Úr imáját és a tízparancsolatot az őslakos siraja nyelvre a latin betűk segítségével. A tajvani holland uralom mindössze 40 évig tartott. Így a Bibliának csak egy kis részét fordították le.

Miután Koxinga elűzte a hollandokat, a keresztény vallás gyakorlását is betiltották Tajvanon a 19. század közepéig. Akkor a Fülöp-szigeteki Domonkos Rend kezdett el evangelizálni Tajvan déli részén. A Szeplőtelen Fogantatás - Wanchin-bazilika fontos mérföldkő e történetben. Jelzi a katolicizmus Tajvanra érkezését. Időközben az Angol Presbiteriánus Misszió és a Kanadai Presbiteriánus Misszió is küldött misszionáriusokat, akik Tajvan déli és északi részén kezdték meg szolgálatukat.

Az 1950-es években a Kínai Kommunista Párt üldöztetése miatt a keresztény egyházak, például az anglikánok, a metodisták, a baptista egyház és a kínai evangélikus egyház Tajvanra menekültek, és megkezdték szolgálatukat. Az 1960-as években a Tajvan-i Presbiteriánus Egyház kezdeményezte az un. Duplázó Mozgalmat, amelynek célja a hívők számának megduplázása volt az évtizeden belül. A szigeten- a történelmi gyökerek miatt – sikeres lett a mozgalom. Mindenféle egyházat alapítottak mind a városi, mind a vidéki területeken. A karizmatikus mozgalom az 1980-as évektől az 1990-es évekig emelkedett, sok új felekezet jelent meg.

A felekezetek közötti együttműködés egyre inkább erősödött, ami 1963-ban a Tajvani Egyházak Nemzeti Tanácsának ("NCCT") megalapításához vezetett. Több alcsoporthal, köztük egy női alcsoporthal, az NCCT segít fenntartani az együttműködést a keresztény egyházak és a kapcsolódó szervezetek között. Azzal, hogy a katolikus egyház 1967-ben csatlakozott az NCCT-hoz, Tajvan azon kevés országok egyike lett, amelyek a katolikus egyházat egy nemzeti szintű ökumenikus szervezetbe vonják be. Míg az egyes felekezetek különböző kérdésekben különböző álláspontot képviselnek, minden felekezet harmóniában él egymás mellett, és továbbra is saját szolgálati területein dolgozik.

Kultúra

Tajvan három legfontosabb ünnepe a Tavasz Fesztivál, a Sárkányhajó Fesztivál és a Holdfesztivál.

A Tavasz Fesztivált általában holdújévnek nevezik, amikor az embereknek körülbelül egy hétig ünnepelnek. A családok holdszilveszterkor gyűlnek össze, hogy együtt lakomázzanak, elbúcsúzzanak az óévtől, és üdvözölgék az újat. A holdújév napján az emberek meglátogatják a rokonokat és a barátokat, és gratulálnak egymásnak, hogy egy új esztendőt érhetnek meg. Az idősök, piros borítékokat osztogatnak a fiataloknak, mint áldásként nekik szánt pénzzel. Az újév második napja a legjelentősebb egy házas nő számára, mert ez az a nap, amikor férjével és gyermekeivel visszatérnek leánykori családjához, hogy együtt töltsenek időt. Vannak, akik a tavaszi fesztivál alatt templomokat látogatnak meg, hogy isteni áldást kérjenek, míg a keresztények részt vesznek a holdújévi istentiszteleten a templomban, hogy hálát adjanak Istennek az elmúlt évért, és imádkozzanak kegyelemért és békéért a következő évben.

A Sárkányhajó Fesztivál megünneplésére a tajvaniak zongzi-t (rizsgombócot) esznek, és sárkányhajó versenyeken vesznek részt. A Holdfesztiválon az emberek holdtortát és gyümölcsöt, pomelot esznek, miközben élvezik az ősz közepén lévő fényes telihold látványát.

Általánosságban elmondható, hogy a tajvani nők a szülés után 30-40 napos „szülés utáni elzárás”-on mennek keresztül (az úgynevezett "hónapot ülve"). Ebben az időszakban különös gondoskodásban részesülnek és extra tápanyagokat kapnak, hogy visszanyerjék erejüket. Ugyanakkor erősen ösztönzik őket, hogy több korlátozást is figyelembe vegyenek. Például kerülniük kell a hajmosást, zuhanyozniuk nem szabad (csak szivacsos fürdés), vagy jeges ételeket nem lehet fogyasztaniuk, nehogy a jövőben károsodjon az egészségük. A modern nők azonban nem mindig tartják be az ilyen hagyományokat. Napjainkban a dolgozó nők a törvény által garantált kedvezményekben részesülnek a terhesség és a szülés ideje alatt. Nyolc hét fizetett szülési szabadságot kapnak, míg férjük bizonyos napig fizetett apasági szabadságot kap.

A tajvani őslakosok élete elválaszthatatlan az anyatermészettől, olyannyira, hogy egyedülálló törzsi kultúrákat művelnek, amely nagyban különbözik az általános tajvani kultúrától. A hegyekben élő bununok és atyalok, a vizek mellett élő amisok és a tao-szigetlakók mind nagyon eltérő vadászati vagy halászati kultúrákat fejlesztettek ki. Bár az elmúlt évszázadban nagymértékben befolyásolta a gazdasági fejlődés, az életmódok változásai és a többségi kultúra, az őslakosok arra törekedtek, hogy megőrizték kultúrájukat szezonális fesztiválok, köztük a Szüreti Fesztivál, az Inholawan Fesztivál, a Maljeveq Fesztivál és más életrituálék, például a Mangamangayau rituálé és a Mapabosbos rituálé megünneplésével. Továbbá az a tény, hogy az őslakosok több mint 60% -a keresztény, segít a törzsi falvak templomainak egyedülálló képeket mutatni a hagyományos kultúra és a keresztény hit ötvözéséről. Az elmúlt években az őslakosok diverzifikált kultúrája is fontos elemmé vált Tajvan imázsának a nemzetközi közösség felé történő kivetítésében.

A tajvani nép meleg természetű. Az emberek gyakran azzal üdvözlik egymást, hogy megkérdezik: "Ettél már?" A barátságos vendégszeretet a tajvani nép egyik jellemzője is. Amikor látogató van, a házigazdák egy pohár vizet vagy egy csésze teát kínálnak nekik. Ha a látogató étkezés közben érkezik, gyakran meghívják őket, hogy csatlakozzanak az asztalhoz, még akkor is, ha a felszolgált ételek nagyon egyszerűek. A megosztásnak ez a szelleme a régi idők mezőgazdasági társadalmából származik. Természetesen találkozik a Biblia tanításával is, hogy vendégszeretetet mutasson az idegenek iránt.

Tajvanon gazdag és változatos étrendi kultúra van, ahol a rizs az alapvető élelmiszer. A tajvani, a hakkai, az őslakosok, a szárazföldiek és az új bevándorlók különböző etnikai konyhái könnyen megtalálhatók. A világ más országaiból származó ételek is rendelkezésre állnak. Ez lehetőséget ad az embereknek arra, hogy megtapasztalják a különböző kultúrákat.

Az éjszakai piacok nagyon népszerűek Tajvanon, főleg azért, mert Tajvan gyakorlatilag nagyon biztonságos hely. Az éjszakai piacokon szinte mindent megtalálunk, a válogatott harapnivalóktól, fagyasztott desszertektől kezdve, a ruházattal, a napi szükségletekig. Az elmúlt években a közép-tajvani eredetű buboréktea ismert ital lett világszerte, és nyerte el az emberek tetszését. Nemzetközileg ismert frissítővé vált.

A művészeti alkotásokat és előadásokat, mint például a festészet, a szobrászat, a zene, a drámák, a tánc, a hagyományos operák, a bábelőadások és a tajvani operák, kiemelkedő művészek mutatják be és szólaltatják meg. A nagyközönség könnyen hozzáférhet ezekhez az előadásokhoz a televízión, az interneten és a helyi kulturális központokon keresztül. A közelmúltban az evangéliumi tajvani operák és az evangéliumi bábelőadások az evangelizáció csatornáivá váltak.

Azokat az embereket, akik lelkesednek az egészség megőrzéséért, gyakran látják kocogni vagy gyakorolni a tai chi-t vagy a Baduanjin qigong-ot (nyolc szakaszos testmozgás) az otthonukhoz közeli parkokban. A keresztények által kifejlesztett dicsérő tánc nemcsak fitnesztevékenység, hanem annak is eszköze, hogy a mozgáson keresztül minél több ember számára tegyék vonzóvá a keresztény tanításokat. A karaoke egy másik népszerű szabadidős tevékenység minden korosztály körében. A tajvani Oolong tea kiváló minőségű és széles körben népszerű az emberek körében. A teázás a családdal és a barátokkal töltött idő alatt nagy örömmel számíthat.

Egészségügyi ellátás

A gazdasági növekedéssel és az oktatás népszerűsítésével a tajvani társadalom egyre inkább értékeli az egészségügy fontosságát. A fejlett orvosi berendezések fejlesztésének és a professzionális egészségügyi dolgozók képzésének éveitől a tajvani lakosság átlagos várható élettartama 2018-ra elérte a 80,7 évet, a férfiak várhatóan 77,5 évig, a nők pedig 84 évig élnek. A Nemzeti Egészségbiztosítást 1995-ben hozták létre. A társadalombiztosítási intézkedés, a jóléti politika előírja, hogy életkortól függetlenül, minden állampolgár, beleértve a törvényes munkavállalási engedéllyel rendelkező külföldi állampolgárokat is, részesülhet benne. Az önszervező, kölcsönös segítségnyújtás, a társadalombiztosítás diverzifikálásának kockázata nagymértékben csökkentette az orvosi ellátást igénybe vevők pénzügyi terheit. Megszünteti a betegség miatti eladósodástól való félelmet, különösen mentesítve az orvosi költségeket azok számára, akik hosszabb lefolyású vagy menthetetlen betegségben szenvednek, mint például a rák, a testi fogyatékoság vagy a mentális betegségek. A Nemzeti Egészségbiztosítás és a megbízható egészségügyi rendszer részleges vagy teljes fedezetet

nyújt a kevésbé kiváltságos emberek számára is. Tajvanon továbbra is a rák a vezető halálok. A mellrák az első helyen áll a nők között, a méhnyakrák pedig a második helyen áll.

Mivel Kína beavatkozott Tajvan nemzetközi kapcsolataiba, így Tajvant a WHO már régóta kizárta, és elszigetelte a globális közegészségügyi rendszertől. A 2020-as COVID-19 világjárvány idején Tajvan korai telepítést, határellenőrzést és exporttilalmat vezetett be a sebészeti maszkokra. A sebészeti maszkok igénylése és kiosztása, valamint több mint tízmillió sebészeti maszk adományozása révén a COVID-19 által súlyosan érintett országoknak a "Tajvan segíthet" szlogen számos külföldi kormánytól kapott elismerést. Két- és többoldalú keretek között Tajvan a nemzetközi közösséggel együtt küzdött meg ezzel a járvánnyal.

Oktatás

Tajvan a 20. század fordulóján átvette a modern, nyugati modellt, a kötelező oktatást, és így számos kiváló tehetséget nevelt fel. A kilencéves tankötelezettség 1968-as bevezetése óta a hét és 15 év közötti fiúknak és lányoknak iskolába kellett járniuk. Az egyetemese oktatás eredményeként a 15 év feletti tajvaniak körében az írástudás aránya 2019-re elérte a 99% -ot. 2019-től kezdődően a tankötelezettséget 12 évre hosszabbították meg. Megpróbálva semlegesíteni az oktatási rendszer versenyjellegét, csökkenteni a diákok nyomását, hogy jó középiskolákba / főiskolákba kerüljenek, és áttörni a hagyományos iskolai tantárgyak kereteit, a kormány az oktatás fókuszát az egyes diákok problémamegoldó képességének növelésére, valamint saját érdekeik és törekvéseik fejlesztésére helyezte át. A szakképzés minőségi munkaerőt biztosít Tajvan gazdasági fejlődéséhez, és nagyban hozzájárul a társadalom fejlődéséhez és jólétéhez. Ezenkívül a felsőoktatásban részesülők az általános népesség 45% -át teszik ki. Tajvan alkotmánya előírja, hogy a nőknek egyenlő jogaik vannak az oktatásban, és ezt követően nőtt a nők munkahelyi potenciálja. Az angol kötelező tantárgy a második nyelv tanulásához Tajvanon.

A mandarin-kínai oktatáspolitikai végrehajtása a KMT-rendszer első éveiben a különböző etnikai csoportok nyelvének csökkenését eredményezte. A fiatalabb generáció többsége képtelen a saját anyanyelvén kommunikálni. Az elmúlt években felismerték az anyanyelvek megőrzésének és a különböző nyelvekkel rendelkező kultúra védelmének fontosságát. 2001 óta az általános iskolák kötelezővé tették az anyanyelvet, és a diákoknak lehetőségük volt saját anyanyelvük tanulmányozására. Ezenkívül minden etnikai csoport aktívan népszerűsítette anyanyelvét a médiában és az interneten található videofelvételeken keresztül. Elvárás, hogy az anyanyelvi oktatást családi

környezetben, iskolákban és a társadalomban is megvalósítsák, hogy a nyelvet a mindennapi életben is használni lehessen, és a nyelvi kultúra értéke továbbadható legyen.

A csökkenő születési ráta miatt az idősek aránya 2018-ban elérte az általános népesség 14% -át, ami hivatalosan is öregedő társadalommá tette Tajvant. A kormány országszerte aktívan létrehozott tanulási központokat az idősek számára, és megfelelő környezetet és kedvet biztosít számukra az egész életen át tartó tanuláshoz. A cél a demencia kialakulásának lassítása az idősek körében, valamint a családok és a kormány pénzügyi terheinek csökkentése.

Nők, asszonyok helyzete

A demokrácia, az egyenlőség és a szabadság értékein alapuló tajvani civil társadalom fejlődésével a tajvani nők a 21. században most ugyanazokkal a jogokkal rendelkeznek a politikai, a gazdasági életben, az oktatásban, mint a férfiak. A korai évek többségi patriarchális társadalmában a nők csak a korlátozott lehetőségeket biztosító közhivatalokban biztosított garantált helyek révén vehettek részt a politikában. A tajvani statárium feloldásával és a feminista érdekképviseléssel azonban a politikában részt vevő nők aránya meghaladta a garantált helyeket. A nemek közötti egyenlőség figyelembevételével a diszkriminatív "garanciarendszert" 1999-ben "a nemek arányának elveivé" változtatták, hogy több nőt ösztönözzenek a politikában való részvételre. 42%-kal Ázsiában a legmagasabb a nők aránya a törvényhozásban. Ezenkívül a nők tudósok és a nők jogaiért küzdő csoportok a törekvéseikkel szintén nagyban hozzájárultak a vonatkozó törvények felülvizsgálatához és jogalkotásához. Pontosabban, a lányoknak manapság joguk van az örökléshez, és a nők eldönthetik, hogy felveszik-e férjük vezetéknevét a házasságkötéskor. Ezenkívül a gyermekek szabadon választhatnak anyjuk vagy apjuk vezetékneve között.

A képzett nők és a férfiak viszonylag arányos aránya mellett a tajvani nők is döntő szerepet játszottak a gazdasági fejlődésben. Az 1970-es években a nők különböző módokon vettek részt a gazdasági tevékenységekben, beleértve a családi kézművességeket (az úgynevezett "nappali gyárakat"), amelyek csodához vezettek a gazdasági növekedésben. A nők foglalkoztatási rátája 2019-ben elérte a 64,5%-ot. A nők részvételének és fáradhatatlan érdekképviselésének köszönhetően Tajvan nemek közötti egyenlősége Ázsiában érte el a legmagasabb szintet.

A fiatal nők saját érdekeik és törekvéseik alapján dönthetik el, hogy hová mennek egyetemre, hogy szakmai pályafutásuk megkezdésekor pénzügyileg függetlenné válhassanak. Időnként a bérstruktúra és a gazdasági szintek okozta alacsonyabb fizetések miatt a fiatal nőket megkérdezhetik,

hogy akarnak-e inkább házasságot kötni és háziasszonyok lenni. Összességében még mindig vannak bizonyos elvárások a fiatal nőkkel szemben.

A nőket életkoruktól függetlenül továbbra is elnyomja a patriarchátus eszméje, és ezért számos kihívással szembesülnek a nemek közötti egyenlőség terén. Először is, a nők politikában való részvételét még mindig korlátozza a patriarchátus és a pártpolitika. Másodsor, a munkaerőpiac továbbra is gyakorolja a nemek közötti bérkülönbségeket. Annak ellenére, hogy a nők több mint 60%-a rendelkezik főiskolai végzettséggel vagy felsőfokú végzettséggel, 83%-kat még mindig érintik a munkahelyi sztereotípiák, és olyan iparágakra korlátozódnak, amelyek nem igényelnek szakértelmet vagy vezetést, mint például a szolgáltatás, a termelés. Míg a kétkeresős családok társadalmi normává váltak, a nőket még mindig kötik a társadalmi elvárások, és a családról való gondoskodás, a gyermeknevelés és a munkahelyi kihívásokkal való szembenézés nyomása alatt kell élniük. Ez azt is jelzi, hogy a tajvani társadalomban még várat magára az az elképzelés, hogy "férj és feleség osztozzanak a háztartási felelősségben". Végül, bár látszólag független, sok tajvani nő még mindig szenved a családon belüli erőszak, a szexuális zaklatás/bántalmazás, valamint az internettel és a kábítószerrel való visszaélés megpróbáltatásaitól. Ezek mind azt jelzik, hogy a tajvani társadalomnak még sokat kell javítania a nemek közötti egyenlőség terén.

A tajvani nők már 1949-ben élvezték a szavazati jogot. Az 1960-as években a nőjogi mozgalmak erőfeszítései révén a tajvani társadalom megértette és támogatta a nemek közötti egyenlőséget, és megfelelő jogszabályokat fogadott el. A tajvani kormány 2012-ben ratifikálta a *nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetések minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezményt* ("CEDAW"), és a CEDAW végrehajtására irányuló erőfeszítései nemzetközi elismerést vívtak ki.

A korai tajvani egyházak patriarchátusának közepette szinte lehetetlen volt, hogy a nők prédikáljanak. Az évekig tartó oktatás, tanulás és társadalmi változások révén, valamint az egymás közötti kölcsönös ösztönzésnek köszönhetően azonban egyre láthatóbbá vált a nők tehetsége a tervezésben, a döntéshozatalban való részvételben, sőt a döntések végrehajtásában is. Az elmúlt évszázadban a nők szerepe az egyházban- a takarítónői, oltárt díszítő, süteményt sütő asszony feladatától – lényegesen árnyaltabb lett. Ma már egyházi vezetőket, lelkészeket találunk szép számmal közöttük. A szomszédos országokban élőkhez képest a tajvani nők nagyon korán elérték, hogy részt vehetnek az egyházi döntéshozatalban. Az egyház az 1920-as években kezdte meg a női presbiterek/diakónusok, 1949-ben pedig a női lelkészek felszentelését. 2020-ban megválasztották a Tajvani Presbiteriánus Egyház közgyűlésének első női moderátorát, így ő lett az első női egyházi vezető országos szinten. A nők lelkesedése az egyházi ügyekben és a döntéshozatalban döntő

szerepet játszik az egyház összekapcsolásában és egyesítésében, és szükséges eleme az egyház újjászületésének.

A világimanapi mozgalom története és jelenlegi állapota Tajvanon

A világimanap mozgalmában való részvételük legkorábbi feljegyzése 1935 márciusáig nyúlik vissza a Taiwan Church Press-ben. Az elején nem volt nemzeti bizottság. Ehelyett a mozgalmat a Presbiteriánus Egyház (PCT) támogatta a északi és déli női missziós társaságain keresztül. Az Északi Női Missziós Társaság 1958-ban felvette a kapcsolatot más keresztény felekezetekkel, hogy összeállítsanak egy imanapi istentiszteletet, és azóta a PCT nők felügyelik a más felekezetek meghívását.

1960-ban az Északi és Déli Női Missziós Társaságok egyesültek egyházuk Nemzeti Női Missziójába, és az első igazgatósági ülésen hivatalos döntés született a világimanap népszerűsítéséről. A presbiteriánusok felkérte a Keresztény Fiatal Lányok Egyesületét (YWCA-t), a Baptista Egyházat, a Metodista Egyházat és az Evangélikus Egyházat, hogy tartsanak imanapi istentiszteletet, és hozzák létre a "Világimanap Bizottságot", mint a Női Misszió munkacsoportját.

A Presbiteriánus Egyház 1966-ban összehívta a "Világimanapi Tajvani Keresztény Vegyes Bizottságot". 1967-re a bizottság tagjai közé tartoztak a metodisták, az evangélikusok, a Keresztény és Misszionáriusi Szövetség, a kvékerek, az YWCA, a baptisták, az Üdvhadsereg és az Egyesült Államok Katonai Segítségnyújtási Tanácsadó Csoportjának képviselői. A listát 1968-ban tovább bővítették az Isten Gyülekezetei, az Aliansz Szövetség Missziója és a Nazarénus Egyház képviselőivel. 1969-ben Chen Chi-yi (metodista) lett az első nem presbiteriánus felekezetű, aki betöltötte az elnöki posztot. A bizottság 1966 és 1978 között a Világimanap istentiszteleteinek népszerűsítéséért volt felelős. A presbiteriánus háttérrel, amely az 1960-as évekre már egy évszázada működő felekezet volt, amelynek templomai az ország minden sarkában fellelhetőek, az imanapi mozgalom hamar „virágzásnak indult”.

1960-ban Tajvan WDP-adományokat kapott a Hongkongi és Kowloon Nők Szövetségétől, amelyet az 1959. augusztus 7-i árvizek katasztrófa-elhárítására jelöltek ki. 1963-ban a tajvani világimanapi istentisztelet kijelölte összegyűjtött felajánlásait Hongkong menekültügyi minisztériumának, beteljesítve a mozgalom mottóját a *tájékozott imádságról és imádságos cselekedetről*.

A tajvani Ruth Kao asszony 1991 és 1995 között Ázsia regionális képviselője volt a Világimanap világszervezet végrehajtó bizottságában.

Az 1970-es években az Egyesült Államok megszakította diplomáciai kapcsolatait Tajvannal. Kína katonai fenyegetései és Tajvan nemzetközi státuszának kritikus állapota közepette a Presbiteriánus Egyház három nyilatkozatot adott ki, egyet 1971-ben, egy másikat 1975-ben, a harmadikat pedig 1977-ben. Az akkori kormány azonban nem tolerálta az eltérő véleményeket, és az egyház sokféleképpen üldöztetést szenvedett. Sok tajvani Bibliát elkoboztak, templomokat figyeltek meg, és számos papot letartóztattak. Ennek eredményeként más felekezetek elhatárolták magukat, ami szintén befolyásolta a felekezetek közötti együttműködést. 1979-re a tajvani nemzeti Világimanapi bizottságot kizárólag a PCT működtette. Majd 1982-ben a Fiala Keresztény Lányok Egyesülete (YWCA) vette át a szerepet, hogy más felekezetek bevonásával a világimanapi szolgálatokat koordinálja.

1935-ös megalakulása óta a Világimanap ökumenikus ima-istentiszteletté vált, amely ismerős a tajvani keresztény nők fülének. Az istentiszteleti kézikönyvet minden évben 13 nyelvre fordítják le, köztük mandarin-kínai, tajvani és óslakos nyelvekre, amelyeket az istentiszteletek során használnak. Minden januárban a különböző régiókból származó nők felváltva tartják az előkészítő alkalmat. Ezt követően minden képviselő visszatér a saját régiójába, és márciusban megtartja az istentiszteletet. Évente körülbelül 7,000 nő vesz részt a szolgálatban különböző régiókban. A 2020-as COVID-19 járvány miatt azonban megtiltották a 100-nál több résztvevővel rendelkező beltéri összejöveteleket. Következésképpen a városi régiókban számos istentiszteleti alkalmat törölni kellett.

A világimanapi bizottság olyan tagokból áll, akik a mozgalom népszerűsítéséért felelősek. Koruk 30 és 65 év között mozog. A YWCA által vezetett, felekezeteken átívelő nemzeti bizottságban más felekezetek (köztük a katolikus egyház) és egyházi szervezetek képviselői is részt vesznek.

2017-ben fogadta el a világszervezet Tajvan javaslatát, hogy 2023-ra írja meg az istentiszteleti anyagokat. Ez nyitotta meg a lehetőséget arra, hogy a két tajvani világimanapi bizottság együttműködhessen. 2019-ben a világszervezet ügyvezető igazgatója, Rosângela Oliveira Tajvanra látogatott, hogy írói workshopot vezessen, ahol mindkét fél kellemes interakciókat élvezhetett. 2020-ban a két bizottság négy írói munkacsoportot alakított ki, és a közös munka folyamata lehetőséget teremtett a tajvani mozgalomnak a kölcsönös cserére és párbeszédre, hogy a hit és a szeretet egységére törekedjenek a két bizottság között. Bár a különböző felekezetek között politikai és társadalmi kérdésekben továbbra is különböző vélemények vannak, a keresztény hit arra készítetett

bennünket, hogy túllépünk az etnikai hovatartozás, a történelmi sebek és a való életben tapasztalható nézeteltérések szakadékán, hogy együtt dolgozhassunk az evangéliumért, amelyben hiszünk.